STEAUA CĂZĂTOARE

BRENDAN DUBOIS

Traducere din limba engleză

LAURA BOCANCIOS

Ne place să ne lăudăm cu raționalitatea sclipitoare, ordonată, a civilizației noastre tehnologice, dar cert este că, așa cum demonstrează povestea impresionantă care urmează, civilizația tehnologică este fragilă, ușor de distrus și, odată distrusă, Vremurile Vechi și Vechile Căi, cu tot bigotismul, intoleranța și teama lor, așteaptă să năvălească din nou, mânjindu-i și trăgându-i în jos până și pe cei care au fost întotdeauna cu ochii la stele.

BRENDAN DUBOIS a primit de două ori Premiul Shamus de la Private Eye Writers of America și a fost nominalizat de trei ori pentru Premiul Edgar Allan Poe acordat de Mystery Writers of America. A publicat în *Playboy*, *Ellery Queen's Mystery Magazine*, *Alfred Hitchcock's Mystery Magazine*, *Space Stations*, *Civil War Fantastic*, *Pharaoh Fantastic*, *Knight Fantastic*, *The Mutant Files* și *Alternate Gerrysburgs*, printre altele. Romanele sale polițiste cuprind seria „Lewis Cole" *Dead Sand*, *Black Tide*, *Shattered Shell*, *Killer Waves* și *Buried Dreams*. Romanele sale cuprind *Resurrection Day* și *Six Days*. Cel mai recent roman al său este thrillerul *Final winter*. Locuiește la Exeter, New Hampshire, cu familia sa și are un site www.brendandubois.com.

Într-o zi de sfârșit de iulie, în Boston Falls, New Hampshire, Rick Monroe, cel mai bătrân locuitor al localității, stătea pe o bancă din piața orașului, așteptând să apară căruța cu alimente

și corespondență de la Greenwich. Nenorocita de căruță trebuia să sosească la ora două, dar ceasul de la Biserica Enoriei tocmai bătuse de trei ori și drumul de la Greenwich era tot gol. De stâlpul din fața Magazinului Universal Boston Falls erau priponiți patru cai legați la o căruță. Câțiva copii cu piepturile goale se jucau pe drumul de pământ, iar în jurul feței sale bâzâiau muștele.

Își întinse picioarele, privi petele de noroi de pe pulpana vechiului halat de lucru. Doamna Chandler, femeia care îi făcea curat o dată pe săptămână, făcuse iarăși o treabă de mântuială cu rufele, și știa că ar trebui să-i spună ceva, dar n-avea nici un chef. Să ai o menajeră era un lux, și o menajeră proastă era mai bună decât nici una. Chiar dacă era o băgăcioasă și, uneori, dădea iama în cutia frigorifică, și se încrunta la el ori de câte ori îi reamintea de serviciile religioase săptămânale.

Câțiva copii țipară și începură să alerge în susul drumului noroios. Se ridică în picioare și își umbri ochii cu o mână tremurătoare. În zare, apropiindu-se încet, doi cai obosiți trăgeau căruța cu coviltir. Așteptă până când aceasta fu dusă în magazie, continuă să aștepte până fu descărcată. Nu era nici o grabă, chiar nici o grabă. Copiii puteau să se agite, să mișune împrejurul ei. Când, în cele din urmă, căruța fu scoasă afară, îndreptându-se către următorul oraș, Jericho, se ridică încet, crispându-se când șoldurile îi scârțâiră. Traversă iarba rece și se îndreptă, pe drumul noroios, către pridvorul de lemn. Copiii se dădură la o parte din fața lui, mai puțin micul Tom Cooper, care rămase acolo, cu ochii larg deschiși. Glen Roundell, proprietarul magazinului universal și unul dintre cei trei aleși ai orașului, veni la el cu un sac de hârtie și un mic pachet cu plicuri, legat cu o bucată de sfoară.

– Uite, domnule Monroe, zise el, pe un ton oficial, îmbrăcat cu o cămașă albă scrobită, cravată neagră și șorț alb până-n pământ. E tot ce putem face săptămâna asta. Carne de vită nu este, dar aveți acolo niște slănină. Ar trebui să țină dacă vă duceți acasă destul de repede.

– Mulțumesc, Glen, spuse el. Treceți în cont, bine?

Glen clătină din cap:

– În regulă.

Când dădu să părăsească veranda, din umbră își făcu apariția un bărbat. Henry Cooper, tatăl lui Tom, purta o cămașă de flanelă în carouri și blue-jeans, iar barba-i neagră și deasă îi cobora până la mijlocul pieptului.

– Vrei să te duc acasă, domnule Monroe?

Mută sacul dintr-o mână în alta și zâmbi:

– Păi, ar fi grozav. Și se bucură că Henry nu venise în oraș cu soția sa, Marcia, căci, deși era foarte bisericoasă, avea ceva gânduri foarte necreștinești față de vecinii ei, mai cu seamă față de un bătrân ca Rick Monroe, care era secretos și nu se prea ducea la biserică.

Rick îi urmă afară pe Henry și pe băiatul lui și se cocoță în spatele căruței, lângă câteva cutii de lemn și un butoi. Henry zise:

– Poți să stai în față, dacă vrei.

Iar Rick răspunse:

– Nu, acela e locul băiatului. Lasă-l să stea lângă dumneata.

Henry își dezlegă cei doi cai și, în câteva minute, străbăteau Drumul orașului, cunoscut și ca Ruta 12 New Hampshire. În spatele căruței stătea îngrămădit și se hurducăia, dar era bucuros că nu trebuia să meargă pe jos. Uneori îi lua aproape o oră să ajungă de acasă până în centrul orașului, și își aminti din nou – ca de atâtea ori – cum, la un moment

dat, putuse să străbată mii de kilometri în doar nouăzeci de minute.

Aruncă încă o privire către piața orașului, cu monumentele de piatră îngrămădite acolo, în amintirea celor din Boston Falls morți în război, a celor căzuți în Războiul Civil, în războiul spaniol-american, în Primul și al Doilea Război Mondial, în războaiele din Coreea și Vietnam, și chiar în primul și al doilea război din Golf. Pe urmă parcul orașului se pierdu în depărtare, în timp ce calul și căruța ieșeau dintr-un sătuc din New Hampshire, încremenit în cea de-a șasea decadă a secolului douăzeci și unu.

Când căruța ajunse acasă la el, tatăl și fiul coborâră să-l ajute, iar Henry întrebă:

– Pot să scot niște apă, pentru cai? E o zi îngrozitor de caldă.

– Bineînțeles, poftește, răspunse el

Henry clătină din cap zicând:

– Tom, ajută-l pe domnul Monroe la alimente. Dă-i drumul.

– Am înțeles, să trăiți, răspunse băiatul, luându-i sacul din mâini, iar el fu jenat să constate cât de mult îi plăcea să fie ajutat. În casă era răcoare – dar nu destul de răcoare, veni o voce mai tânără din interior, o voce care spuse: adu-ți aminte când puteai să montezi un comutator și să faci atât de rece încât să-ți înghețe degetele de la picioare – și intră în bucătăria întunecoasă, trecând pe lângă soba cu cărbuni. Din sacul de băcănie, scoase câteva cutii de conservă – cu etichetele în alb și negru, lipite neglijent – și hârtia cerată în care era înfășurată slănina. Se duse la cutia frigorifică, îi deschise iute capacul și o închise. Tom era acolo, urmărindu-l cu privirea, cercetând camera de jur împrejur, iar el știa la ce se uita băiatul: la fotografiile înrămate de pe vremea când Rick era mai tânăr și mai puternic, întocmai ca toată blestemata de țară.

– Tom?

– Da, domnule?

– Vrei să te servesc cu ceva?

Tom își scărpină fața murdară cu o mână la fel de murdară.

– Mama zice că nu ar trebui să iau nimic de la străini. Niciodată.

Rick spuse:

– Păi, băiete, cum poți spune că eu sunt un străin? Locuiesc mai jos de voi, nu-i așa?

– Îhî.

– Atunci nu suntem străini. Stai aici și nu te mișca.

Tom se cocoță pe un scaun de bucătărie din lemn și Rick se duse direct la dulap, deschise sertarul pentru argintărie și scoase o linguriță. Se întoarse la lada frigorifică, deschizând de data aceasta compartimentul pentru congelator și scoase repede o ceșcuță de cafea cu toarta spartă. Așeză ceașca rece pe masa de bucătărie și îi dădu băiatului lingura.

– Uite, bagă la jgheab, zise el.

Tom privi curios, dar luă linguriță și răzui preparatul dulce, cu aspect de gheață, de pe fundul ceștii. Luă o înghițitură și chipul i se lumină, ca un bec în spatele unei bucăți uscate de pergament. Când lingura se ridică din nou, era aproape plină, și Tom înfulecă repede tot, linse linguriță, încercând apoi să lingă chiar și interiorul ceștii.

– Vai, ce bun a fost, zise el. Ce era, domnule Monroe?

– Doar niște limonadă cu zahăr înghețată. Nu-i rea, eh?

– A fost grozavă! Mm, mai aveți, domnule?

Rick începu să râdă, gândindu-se cum o preparase de dimineață, ca s-o aibă ca desert după cină. Acum era pentru un băiat de nici zece ani, dar ce conta?

– Nu, mă tem că nu. Dar vino mâine, poate o să mai am, dacă am timp să mă ocup de asta.

Merse la chiuvetă, turnă apă în ceaşcă şi glasul reveni: *De ce nu*, zicea acesta. *Spune-i băiatului ce-i lipseşte. Spune-i cum era, pe când unui băiat de vârsta lui i-ar fi venit să râdă dacă-i dădeai să mănânce limonadă îngheţată. Cum, plimbându-se cu mărunţişul în buzunar, putea să dea peste o tonetă de îngheţată la care găseai delicatese necunoscute astăzi nici în cele mai luxoase restaurante. Spune-i asta, de ce nu-i spui?*

Tuşi şi se întoarse, văzu că Tom se uită din nou la fotografii.

– Domnule Monroe....

– Da.

– Domnule Monroe, chiar aţi fost până la stele? E adevărat?

Rick zâmbi, bucuros să vadă curiozitate pe chipul băiatului, nu teamă.

– Păi, aş zice că am ajuns cât se poate de aproape, atunci. Vezi tu...

Tatăl băiatului strigă de afară:

– Tom! E timpul să plecăm! Vino afară odată!

Rick spuse:

– Cred că trebuie să asculţi de tatăl tău, fiule. Uite cum facem: data viitoare când te întorci, am să-ţi spun tot ce vrei să ştii. S-a făcut?

Băiatul clătină din cap şi ieşi în fugă din bucătărie.

Încă îl dureau şoldurile, şi se gândea să se întindă puţin, înainte de a citi corespondenţa, dar ieşi şi se îndreptă către Tom care stătea cocoţat în căruţă. Henry se apropie şi-i întinse mâna, iar Rick i-o scutură, bucuros că Henry nu era unul care să-şi încerce puterile cu un om bătrân ca el. Acesta zise:

– Am o vorbă cu dumneata, domnule Monroe.

Sigur, răspunse el. Dar numai dacă-mi spui Rick.

– În regulă... Rick.

Din spatele bărbii sale dese, avu impresia că zăreşte un zâmbet. Se aşezară amândoi pe nişte balansoare vechi de nuiele, iar Henry spuse:

– Am să trec direct la subiect, Rick.

– OK.

– Diseară e o întâlnire a oraşului, cred că ar trebui să mergi.

– De ce?

– Pentru că... ei, bine, se agită lumea. Atâta tot. În legătură cu înfiinţarea unui comitet special. Un comitet de morală, ca să se asigure că aici, în Boston Falls, locuiesc oamenii potriviţi.

– Şi cine hotărăşte cine sunt oamenii potriviţi? întrebă el, nevenindu-i să creadă că aude aşa ceva.

Henry părea stânjenit.

– Comitetul şi aleşii, bănuiesc... vezi dumneata, umblă vorba la sud despre unele dintre oraşele de acolo, că au încă probleme cu refugiaţii şi cei care migrează dinspre Connecticut şi New York. În unele dintre acele oraşe, localnicii sunt copleşiţi, depăşiţi la vot, şi lucrurile nu mai sunt la fel. Şi de vreme ce dumneata, hm...

– M-am născut aici, Henry. Ştii asta. Doar faptul că am locuit altundeva vreme îndelungată e motiv de reproş?

– Ei, bine, ziceam doar că nu-ţi va fi de folos... cu ce-ai făcut atunci, şi faptul că nu umbli la biserică, şi celelalte, ei, bine... poate că merită să mergi. Atâta tot. Ca să te aperi.

În ciuda căldurii, Rick simţea o atingere rece pe mâini. *Acum chiar că facem un pas înapoi*, gândi el. *Ca legile de la Nürnberg, în Germania nazistă. Să ne asigurăm că doar cei puri din punct de vedere etnic şi rasial ajung să voteze, să cumpere, să trăiască...*

– Și dacă acest comitet hotărăște că nu ai ce căuta? Ce se întâmplă? Ești arestat? Exilat? Pus pe frigare?

Acum, vecinul lui părea jenat când se ridică de pe balansoar.

– Trebuie doar să fii acolo, domnule, ăă, vreau să spun Rick. E la opt. La primărie.

– E mult de mers pe jos, când se întunecă. Am vreo șansă să mă ducă cineva?

Chiar și cu spatele vecinului său întors către el, Rick simțea umilința.

– Ei, bine, păi, nu cred, Rick. Vezi tu, am impresia că Marcia vrea să-și viziteze sora după întâlnire și nu știu la ce oră ne-am putea întoarce și, păi... îmi pare rău.

Henry se urcă în căruță, luă hățurile din mâinile fiului său, și Rick strigă:

– Henry?

– Da?

– Soția ta se află cumva în această comisie?

Expresia de pe chipul vecinului său fusese grăitoare, în timp ce căruța dădu ocol peluzei sale maro, îndreptându-se către drum.

Înapoi în casă, înhăță corespondența și se duse sus, în dormitorul de oaspeți pe care îl transformase în birou în primul an când se întorsese la Boston Falls. Dădu să deschidă ușa și descoperi că era deja descuiată. La naiba cu memoria lui, care începe să dea semne de bătrânețe, întocmai ca și șoldurile. Era sigur că o încuiase data trecută. Se așeză la birou și dezlegă sfoara, știind că o va păstra. Cum era acea veche zicală a yankeilor? *Folosește-o toată, trage de ea până se strică, sau descurcă-te fără?* Chibzuință maximă, una dintre multele lecții reînvățate în acești ani.

Lăsă unul din plicuri deoparte, să i-l ducă lui Glen Roundell, proprietarul magazinului universal. Era cecul lui de asigurări sociale, sosit cu o întârziere de doar trei luni, iar Glen – care era în același timp și bancherul orașului – îl va lua pentru a acoperi cu el creditul lui Rick. Nu erau prea multe lucruri de vânzare zilele astea, așa că oricât de minusculă ar fi fost suma de pe cecul lui de asigurări sociale lunare, aceasta era de obicei suficientă pentru a-i păstra contul în bună stare.

Mai era un fluturaș de reclamă pentru Târgul din Grafton, planificat să se deschidă săptămâna viitoare. Un alt fluturaș, anunțând reluarea, timp de o săptămână, a taberei pentru Tinerii Cercetași de pe Lacul Conway, în exact aceeași perioadă. Concurență, *fără* îndoială. Și un plic subțire, timbrat Houston, Texas, pe care se bucura să-l vadă. Fusese nevoie doar de o lună ca plicul să ajungă aici, ceea ce, după părerea lui, era semn bun. Poate că unele lucruri încep să meargă mai bine în țară.

Poate.

Deschise plicul cu un cuțit vechi și zări înăuntru scrisul familiar.

Dragă Rick,

Sper că aceste rânduri te găsesc bine, sănătos în ținuturile sălbatice de la New Hapshire.

Aici, la noi, așa-numita reconstrucție continuă. Luna trecută, a fost repusă în funcțiune energia electrică la două blocuri întregi. Vine doar vreo două ore pe zi, și nu e permis nici un adaptor, dar e, totuși, un progres, ce zici?

Atașat vei găsi ultimele elemente pentru Băiatul nostru. Îmi pare rău să spun că dezintegrarea orbitei continuă. Ultima

presupunere este că Băiatul nostru ar putea fi în stare de funcționare încă cinci ani, poate șase.

Având în vedere cum a fost plătit, cu sânge și bogății, ca să-l așezăm acolo, sus, mi se frânge inima.

Dacă te plictisești și te simți singur, gândește-te serios să vii aici. Înțeleg că, odată cu revenirea căilor ferate, ar trebui să dureze doar patru săptămâni să ajungi aici. Căldura e îngrozitoare, dar cel puțin vei fi într-o companie plăcută, alături de aceia dintre noi care încă își mai amintesc.

Bunul tău prieten,

Brian

Împreună cu foaia scrisă de mână mai era și o altă coală de hârtie, cu o listă de date și momente, iar el scutură capul exasperat. Majoritatea vizitelor de observație erau stabilite pentru dimineața devreme, iar el ura să se scoale dimineața. Dar diseară – ce noroc! – va fi o vizită imediat după ora opt.

Ora opt. De ce îi suna atât de cunoscut?

Acum își amintea. Adunarea orașului, unde se presupune că se va decide soarta lui și a oricăror alți prezumtivi păcătoși. Împături cu grijă scrisoarea și o puse înapoi în plic. Hotărî că încă o vizionare era mai importantă, mult mai importantă decât orice întâlnire de discuții. Și, în plus, știind ce a făcut în legătură cu orașul și legile de aici, decizia fusese deja luată.

Privi de jur împrejurul micului său birou, cu rafturi lucrate manual, cu cărți și mai multe fotografii înrămate, pe tencuiala crăpată a peretelui. Una dintre poze îl înfățișa împreună cu prietenul lui, Brian Poole, îmbrăcați în costumele albastre de

paraşutişti, stând în faţa unei construcţii imense şi complexe, ridicate cu ani în urmă în mlaştinile Floridei.

– Mersi, băiete, şopti el, apoi se ridică şi se duse jos, să se gândească ce-ar putea să mănânce la cină.

Mai târziu în seara aceea se afla în imensa curte din spate, o pajiște unde îl lăsase pe vecinul său, George Thompson, să cosească, fânul, de vreo două ori în fiecare vară, pentru care George îi dădea, în schimb, niște carne de vânat și șuncă afumată pentru iernile lungi. Aduse cu el un șezlong pliant, cu plasticul strălucitor crăpat și decolorat, și rămase acolo, cu picioarele întinse. Era o seară liniștită, ca fiecare seară de când venise aici, cu ani în urmă. Zâmbi în întuneric. Ce întorsătură ciudată a sorții îl adusese înapoi, la vechea fermă a familiei sale? Crescuse aici, până ce tatăl său și-a mutat familia către sud, în suburbiile Bostonului, apoi a urmat școala superioară Air Force ROTC și ani mulți, mulți de călătorii, mii și mii de kilometri, fără să se gândească vreodată la vechea fermă a familiei sale, care avea acum al doilea sau al treilea proprietar. Și nu s-a gândit nici măcar o dată să se întoarcă aici, până nu au început problemele, când...

Un zgomot îl făcu să se întoarcă. Ceva trosnise acolo, în tufișuri.

– Cine-i acolo? strigă el, întrebându-se dacă vreunul dintre tinerii cu sânge mai fierbinte din oraș hotărâse să nu aștepte până la sfârșitul ședinței. Ieși și arată-te.

O siluetă ieși din liziera pădurii, se apropie agale, mic, și pe urmă se auzi un glas de copil.

– Domnule Monroe, sunt eu. Tom Cooper.

– Tom. O, da, Tom. Vino aici.

Băiețelul se apropie, trăgându-și nasul, iar Rick spuse:

– Tom, m-ai speriat nițel. Cu ce te pot ajuta?

Tom rămase lângă el și spuse încetișor.

– Mă întrebam și eu... ei, bine, chestia aia rece pe care mi-ați dat-o mai devreme, avea gust foarte bun. Nu știam dacă v-a mai rămas ceva...

Râse.

– Îmi pare rău, băiete. Poate mâine. Cum de nu ești cu mama și cu tata la întâlnire?

– Sora mea, Ruth, ar trebui să ne supravegheze, dar m-am furișat din camera mea și iată-mă. Mă plictiseam.

– Ei, bine, plictiseala poate fi bună, înseamnă că se va întâmpla ceva. Uite cum facem, Tom, așteaptă câteva minute. Am să-ți arăt ceva deosebit.

– Ce anume?

– Așteaptă numai și am să-ți arăt.

Rick își împreună mâinile în poală și privi către sud-est. Cu ani și ani în urmă, în zona aceea a cerului nopții ar fi fost o strălucire galbenă, luminile orașelor din acea parte a statului. Acum, ca în orice parte a cerului nopții, nu era decât întunecimea și stelele, cu cerul nopții, redevenit așa cum fusese cândva, cu secole în urmă.

Acolo, chiar acolo. Un punct de lumină, mișcându-se în sus și departe de orizont.

– Privește, Tom. Vezi lumina aceea mișcătoare?

– Îhî.

– Bine. Urmărește-o numai. Privește cum se deplasează.

Punctul dens de lumină se ridică mai sus și străluci parcă mai puternic. Rick descoperi că simte furnicături în mâini și pieptul i se încordă. O, Doamne, cât de frumos, cât de

frumos fusese acolo, sus, să te uiți către globul imens, privind lumea desfășurată la picioarele tale, încet, maiestuos și încântător, știind că, așa costisitor, prost proiectat, cu bugetul depășit și construcția întârziată, era acolo, primul avanpost permanent al umanității, primul pas în atingerea planetelor și a stelelor, care erau destinul omenirii...

Greierii se auzeau parcă mai tare. O bufniță țipa în păduri și, lângă el, Tom întrebă:

– Ce este, domnule Monroe?

Lumina păli parcă puțin, și pe urmă dispăru în spatele unor pini înalți, iar Rick observă că ochii i se umeziseră. Îi șterse și spuse.

– Tu ce crezi că este?

– Nu știu. Uneori văd lumini mișcându-se în noapte, și mami îmi spune că e lucrarea diavolului și că n-ar trebui să mă uit la ele. E adevărat?

Își frecă bărbia, se gândi o clipă să-l lase pur și simplu pe băiat în pace, să-l lase să crească în iluziile sale și, oricare ar fi credința strâmbă pe care mama lui i-o vârâse în cap, să-l lase să se gândească la cultivarea pământului, la vânătoare și la pescuit, să se concentreze la ceea ce era real, la ceea ce era necesar, adică cum să ai destulă hrană și un loc cald și...

Nu! strigă glasul lui interior. *Nu, nu e drept să condamni acest băiat și alții ca el să trăiască în sărăcie doar pentru câteva lucruri greșite, făcute cu ani înainte ca el să se fi născut.* Clătină din cap și spuse

– Ei, bine, îmi dau seama de ce unii oameni consideră că e lucrarea diavolului, dar adevărul este, Tom, că acolo, sus, a fost o construcție. O construcție făcută de bărbați și femei, și ridicată în cer, la mai mult de o sută cincizeci de kilometri înălțime.

Tom părea sceptic.

– Atunci cum se face că nu a căzut?

Grozav, zise glasul. *Să-i ținem acum o prelegere despre Newton? Ce propui?*

Se gândi o clipă și răspunse:

– E complicat, și nu vreau să te plictisesc, Tom. Dar crede-mă, ea fost acolo, sus. De fapt, încă e acolo și va mai fi o vreme. Chiar dacă nimeni nu locuiește în ea în momentul de față.

Tom își ridică privirea și spuse:

– Unde este acum?

– O, îmi închipui că acum trebuie să fie deja deasupra Canadei. Vezi, tu, înconjoară tot globul pe ceea ce se numește orbită. Durează doar vreo nouăzeci de minute.

Tom părea că se gândește la ceea ce i-a spus, rezervat.

– Tata spune că ați fost ceva. Astronaut. Că ați fost până la stele. E adevărat?

– Destul de adevărat. Nu am reușit să ajungem până la stele, dar, fără doar și poate, ne-am gândit mult la asta.

– Zicea că ați zburat în aer. Ca o pasăre. Și locurile unde ați mers erau atât de sus încât a trebuit să vă duceți aerul cu dumneavoastră. Și asta e adevărat?

– Da, e adevărat.

– Doamne. O știți pe mama, păi...

– Mama ta nu mă prea place, nu-i așa?

– Îhî. Zice că nu sunteți bun. Că sunteți păgân. Și alte chestii.

Rick se gândi să-i spună băiatului adevărul despre mama lui, dar hotărî că poate aștepta până mai crește. O, Doamne, băiatul va afla destul de curând cine este de fapt mama lui. Rick spuse cu voce tare:

– Mă întorc în casă. Vrei ceva?

– Încă o gustare rece? se auzi glasul plin de speranță al băiatului.

– Nu, nu în seara asta. Poate mâine. Astăzi, ei, bine, în seara asta vreau să-ți dau ceva care va dura mai mult decât orice gustare.

*

Câteva minute mai târziu, se aflau sus, în biroul lui, Tom vorbind tot timpul despre ce pescuiseră până acum în vara asta, despre cum dormiseră pe pășunea din spate și despre vărul lui, Lloyd, care locuia în următorul oraș, Hancock, și care a murit de ceva numit *polio*. Rick se înfioră la cât de firesc pomenise Tom despre moartea vărului său. Cu o generație în urmă, o moarte ca aceea nu s-ar fi întâmplat. La naiba, cu o generație în urmă, dacă ar fi murit cineva de vârsta lui Tom, bietul copil ar fi fost târât la ședințe de consiliere și la terapii de grup, în încercarea de a da de capătul întâmplării blestemate. Iar acum? Face parte pur și simplu din procesul de maturizare.

În biroul său, Tom se mira și se minuna la fotografiile de pe perete, iar Rick îi explica, pe cât putea de bine, ce reprezentau.

– Ei, acela e punctul de lumină pe care tocmai l-ai văzut. De fapt se numește stație spațială. Acolo, vezi ceea ce se folosea ca să zbori până la stația orbitală. Se numește navă spațială. Sau rachetă, dacă preferi. Asta... asta e o poză cu mine, sus, în stația orbitală.

– Serios? întrebă Tom. Chiar ați fost acolo?

Simți nevoia să se așeze, așa că se așeză, căci șoldurile nenorocite îl dureau cumplit.

– Da, chiar am fost acolo. Sincer să fiu, Tom, sunt unul dintre ultimii oameni care au fost acolo, sus. Chiar înainte de... ei, bine... chiar înainte ca totul să se schimbe.

Tom stătea în fața unei fotografii frumoase, înfățișând o lună plină, cu imaginea craterelor, a munților și a mărilor întinse, atât de vie de parcă ar fi fost ieri. Spuse:

– Mama zice că Dumnezeu a fost cel care a pedepsit lumea atunci, fiindcă oamenii erau răi, fiindcă l-au ignorat pe Dumnezeu. E adevărat, domnule Monroe? Ce s-a întâmplat atunci cu adevărat?

Pumnii i se încleștară dintr-odată, acționați parcă de amintire. Unde să încep, tinere, gândi el. Unde să încep? Haide să vorbim despre o vreme când computerele erau totul, de la mașină până la prăjitorul de pâine și la casa de marcat din magazinul universal. Totul se lega și era interconectat. Și când sistemele au devenit din ce în ce mai complexe, cei copilăroși, vandalii, hackerii distrugători, au vrut neapărat să demonstreze că știu și se pricep și au mijloacele necesare să distrugă sistemul. O, apărarea a devenit mai puternică, tot mai puternică, la fel și virușii, iar cei răi și-au înzecit eforturile, ca adevărații vandali care au venit la Roma, pârjolind și distrugând ceea ce a creat altcineva. Apărarea a devenit mai subtilă, atacurile mai ferme, până ce un suflet luminat – dacă se poate considera că asemenea ființe au suflet – a creat virusul absolut. Nu, nu unul care intra pe furiș în software, pe uși lăturalnice sau ceva ciudat de genul acesta. Nu, domnule. Acest virus era unul care ataca hardul, platformele, care se răspândea. Dumnezeu știe cum – au fost diverse teorii, de la atingerea umană la impulsuri propriu-zise asupra fibrelor optice – și distrugea cipurile. Atâta tot. A mâncat doar cipurile lăsând în urmă fărâme arse,

astfel că, în decurs de câteva zile, aproape tot de pe lume ce folosea un calculator a rămas mut, întunecat și mort.

Oh, a fost un tip deștept – căci cei mai răi dintre hackeri erau întotdeauna bărbați – oricine o fi fost el, iar Rick își dorea adesea ca proiectantul virusului absolut (numit Virusul final, din motive întemeiate) să fi fost într-un aparat de zbor sau la o masă de operare când virusul a lovit. Când computerele au trosnit și au murit, în lume s-a dezlănțuit haosul... mașini, autobuze, trenuri, camioane. Moarte, nemișcare. Sute și mii de oameni exilați departe de casă. Avioane căzând din cer. Corăbii pe mare plutind în derivă, fără să poată fi manevrate. Burse, bănci, corporații, tot ce stoca avuția unei națiuni în impulsuri electronice, redus la tăcere. Toate interconexiunile care hrăneau, înveșmântau și alimentau, protejau și apărau miliardele lumii s-au rupt, ca un elastic sfărâmicios. În câteva zile, orașele au devenit de nelocuit, căci milioane de oameni se revărsau înspre sate. Guvernele s-au clătinat și s-au prăbușit. Mijloacele de comunicare erau puține, căci rețelele, stațiile radio și de televiziune prin cablu n-au mai putut transmite nici ele. Zvonurile și teama se răspândeau ca o plagă, și Cei Patru Călăreți ai Apocalipsei – chemați, în sfârșit, din izolare – au străbătut aproape lumea întreagă.

Doar câteva locuri au rămas neatinse: Antarctica și câteva insule îndepărtate. Dar restul lumii... uneori singura lumină în noaptea planetei erau rugurile funerare, unde erau arse trupurile.

Începu să se simtă scârbit, amintindu-și ce i se întâmplase și cum avusese nevoie de luni de zile să se întoarcă aici, în casa copilăriei sale, și alungă amintirea despre ceva ce-i oferise un fermier de mâncare – nu arătase exact ca un câine, dar,

Dumnezeule, îi fusese atât de foame – și se uită la micul Tom. Cum i-a trecut prin minte să spună o asemenea poveste unui băiețel atât de inocent?

N-o va face. Se stăpâni și spuse:

– Nu, Dumnezeu nu ne-a pedepsit atunci. Noi ne-am pedepsit. Era o lume minunată, Tom, un loc minunat. Nu era perfect, Tom, și mulți oameni îl nesocoteau pe Dumnezeu, nesocoteau multe lucruri bune... dar am și făcut multe. Am hrănit oamenii și i-am vindecat și, unii dintre noi, ei, bine, unii dintre noi plănuiau să meargă spre stele.

Se ridică și se duse la perete, luă jos o fotografie a Stației Spațiale Internaționale, *Big Boy* însuși, și i-o arătă lui Tom.

– Bărbații și femeile au construit asta pe pământ, Tom, și au dus-o în spațiu. Au făcut-o cu intenții bune, ca să afle mai multe, să deschidă pentru noi o cale de a ne întoarce pe Lună și pe Marte. Să explorăm. N-a fost nimic rău în asta. Nimic.

Tom se uită la fotografie și spuse:

– Și ăsta e punctul de lumină pe care l-am văzut? Sus, sus în cer?

– Da.

– Și ce-o să se întâmple cu el?

Privi fotografia înrămată și observă că mâinile îi tremurau puțin. Așeză înapoi fotografia pe perete.

– Într-una din zilele astea, va cădea. Așa se întâmplă. Obiectele de pe orbită nu pot rămâne acolo, sus, pentru totdeauna. Dacă nu poate să meargă cineva acolo, să facă ceva... se va prăbuși.

Se așeză pe scaun, se crispă din nou la durerea ascuțită din șolduri. A existat o vreme când ar fi putut să aibă șolduri noi, genunchi noi, sau – dacă era nevoie – rinichi noi, dar va mai trece mult până când acele zile se vor întoarce. Din rarele

scrisori pe care le primea de la Brian, știa că, în anumite laboratoare izolate și bine păzite, continua munca pentru descoperirea unui antidot la Virusul final. Dar, cu foametea și orașele neluminate, cea mai mare parte din nenorocita de țară se întorsese la sfârșitul secolului XIX, când energia era asigurată de mușchi, de cai și de aburi. Computerele mai aveau de așteptat.

Tom spuse:

– Sper să nu se întâmple, domnule Monroe. Pare grozavă.

Rick răspunse:

– Păi, poate că atunci când vei fi mare, dacă vei fi foarte deștept, vei putea să mergi acolo, s-o repari. Și să te gândești la mine când ai s-o faci. Ți se pare interesant?

Băiatul clătină din cap și Rick își aminti de ce îl adusese aici pe bietul copil. Se ridică de pe scaun, se duse la bibliotecă, începu să se foiască în jurul volumelor groase, până ce găsi o carte subțire, o carte pe care o adusese cândva pentru un viitor copil, căci într-o zi i-a promis lui Kathy Meserve că, după ce va părăsi corpul astronauților, se va căsători cu ea... Biata Kathy, aflată la Londra, într-o călătorie de afaceri, nu a mai văzut-o și nu a mai auzit vreodată de ea de când s-a dezlănțuit Virusul final.

Se apropie de Tom și îi dădu cartea. Era veche, dar coperta era încă lucioasă. Zise:

– *Prima mea carte despre călătoriile spațiale.* Știi să citești, nu-i așa?

– Îhî. Sigur că știu.

– În regulă.

Mângâie capul băiatului, încercând să nu se gândească la Kathy Meserve sau la copiii pe care nu i-a avut. Ia-o acasă și citește-o. Poți învăța multe despre stele și planete și cum e să

explorezi spațiul și să construiești prima stație spațială. Poate că vei putea merge acolo, Tom. Sau copiii copiilor tăi, gândi el, dar ce rost avea să aducă în discuție acel gând deprimant? Poate că vei putea fi ceea ce am fost eu, cu multă vreme în urmă.

Glasul lui Tom răsună solemn:

– Un om al stelelor.

Rick scutură din cap:

– Nu, nimic așa de pretențios. Un astronaut. Atâta tot. Uite ce e, se face târziu. Ce-ar fi să mergi acasă.

Și băiatul ieși în goană din biroul său, cu cartea în mâini, ca și cum s-ar fi temut că Rick se va răzgândi și i-o va lua înapoi.

*

Fu trezit de zgomotul cailor, nechezând și mișcându-se prin curtea sa, dis-de-dimineață. La piciorul patului se afla un rucsac, căci știa că nu s-ar descurca cu un geamantan. Ridică rucsacul – pe care și-l pregătise de cu seară – și coborî scările, pășind încet, studiind lemnăria și lucrătura măiastră pe care un stră-stră-străbunic, de mult uitat, o dedicase acestei case, pe care acum el o părăsea.

Se duse la poarta din față, își feri ochii de soarele fierbinte al dimineții. În curtea din față erau șase sau șapte cai, căruțe trase de câte trei cai și un grup de oameni. Câțiva copii se adăpostiseră sub arțarul de lângă drum. Fără îndoială, părinții le spuseseră să stea deoparte. Recunoscu toate fețele din mulțime, dar se bucură să vadă că Glen Roundell, proprietarul magazinului și unul dintre cei trei aleși, nu era de față, nici Henry Cooper. Nevasta lui Henry, Marcia, era acolo, cu buzele ei subțiri și mereu furioasă. Păși apăsat înainte, ținând ceva

într-o parte. Purta o fustă lungă de bumbac și o cămașă cu mâneci lungi – și glasul acela insistent din capul său se întrebă de ce, cu tehnologia prăbușită cu o sută de ani în urmă, de ce moda trebuia să urmeze aceleași tipare – și ea anunță cu voce tare.

– Rick Monroe, știi de ce ne aflăm aici, nu-i așa?

– Doamnă Cooper, sunt sigur că îmi dau seama cât de cât, dar de ce nu mă informezi tu, în caz că mă înșel. Știu că printre numeroasele tale calități deosebite, corectarea greșelilor altora e cea mai de preț.

Marcia Cooper își roti privirea prin mulțime, ca și cum ar căuta sprijin, și înaintă, deși comentariul lui stârni un zâmbet, două.

– La întâlnirea specială a orașului de seara trecută, s-a hotărât, cu majoritate de voturi, să ți se suspende dreptul de rezidență aici, în Boston Falls, din cauza crimelor tale din trecut și a imoralității din prezent.

– Crime? În mulțime, observă un bărbat îmbrăcat într-o uniformă decolorată și peticită, și spuse:

– Căpitane Godin. Tu mă cunoști. Ce crime am comis?

Căpitanul Sam Godin păru jenat. Doar un puști de vreo douăzeci și doi de ani, era căpitan fiindcă avea mâini puternice și era un bun trăgător. Cămașa de uniformă pe care o îmbrăcase era de două ori mai bătrână decât el, dar o purta cu mândrie, întrucât era semnul funcției lui. Cu toate acestea, astăzi arăta de parcă ar fi preferat să poarte orice altceva. Păru că roșește și spuse:

– Zău, domnule Monroe... nici o crimă aici, de când v-ați întors. Dar se vorbește despre ceea ce ați făcut, acolo, înainte... înainte de schimbare. Ați fost om de știință sau ceva. Ați lucrat cu computerele. Poate ați avut de-a face cu schimbarea, la genul ăsta de crime ne gândeam.

Rick oftă.

– Foarte bine. Asta e crima de care sunt acuzat, faptul că sunt educat. Asta accept. Dar imoral? Unde vă e dovada?

– Chiar aici, răspunse Marcia Cooper triumfătoare. Vezi? Revista asta veche, cu poze depravate și femei desfrânate... o țineai în casa ta, să o arăți oricărui tânăr care trecea pe acolo. Negi că ai avut asta în posesie?

Și, în ciuda întregii situații, lui Rick îi veni să râdă, căci Doamna Cooper ridica – și ținea strâns, bineînțeles, ca nimic dinăuntru să nu se vadă – un vechi număr din revista *Playboy*. Nenorocita de revistă se aflase în biroul lui și uneori arunca doar o privire pe paginile lucioase și ofta privind o lume – și un tip de femeie – de mult apusă. Pe urmă i se năzări ceva și văzu o altă femeie în mulțime, cu brațele încrucișate, privind cu dezgust înspre el. Totul se potrivea.

– Nu, nu neg, răspunse el, și de asemenea nu neg faptul că doamna Chandler, o dată în viață, a făcut un lucru bun că mi-a făcut curat în casă. Ai mai găsit și altceva acolo, doamnă Chandler, ce ai vrea să arăți vecinilor tăi?

Ea continuă să-l privească împietrită și nu spuse nimic. El ridică privirea către soare. Va fi iarăși o zi fierbinte.

Comandantul făcu un pas înainte și spuse:

– Nu vrem necazuri, domnule Monroe. Dar acum asta e legea. Trebuie să plecați.

Își luă rucsacul, își vârî mâinile prin curelele roase, gâfâind din cauza poverii.

– Știu.

Comandantul spuse:

– Dacă vreți, pot să vă duc până la unul dintre orașele învecinate, ca să vă scutesc de...

– Nu, zise el, fără să fie surprins de asprimea propriului răspuns. Nu. Nu am nevoie de mila voastră nenorocită. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am intrat singur în acest oraș, cu ani în urmă, și voi ieși tot singur.

Ceea ce și începu să facă, coborând treptele scârțâitoare și traversând peluza uscată. Mulțimea se dădu ușor la o parte din fața lui, ca și cum s-ar fi temut că era infectat de vreo boală blestemată. Se uită la fețele lor murdare, la expresiile lor ignorante, la privirile aspre și nu se putu abține. Se opri și spuse:

– Știți, mi-e milă de voi. Dacă n-ar fi fost vreun măscărici necunoscut, cu zeci de ani în urmă, nu ați fi acum aici. Ați fi pe o barcă cu motor, pe un lac. Ați fi într-un mall cu aer condiționat, la cumpărături. Ați discuta pe deasupra unor băuturi răcoritoare, despre unde să mergeți în vacanță la iarnă. Asta ați face.

Marcia Cooper zise.

– A fost voia lui Dumnezeu. Atâta tot.

Rick scutură din cap.

– Nu, a fost voia unui idiot și, din cauza asta, v-ați transformat în țărani. Dumnezeu să vă apere pe voi și copiii voștri.

Rămaseră tăcuți, dar Rick observă că unii dintre bărbații mai tineri se vânzoleau și se uitau cu coada ochiului la căpitan, întrebându-se parcă dacă acesta ar interveni în cazul în care ei ar hotărî să-l omoare cu pietre sau cine mai știe ce. Era timpul să plece, și încercă să nu se gândească la drumul lung care îl aștepta. Un pas după altul, asta era tot. Poate, dacă îl vor ține genunchii și șoldurile, ar putea ajunge la gara din Concord. Poate. Să accepte oferta lui Brian. Ajunse la drumul de pământ, hotărî să o ia la stânga, către Greenwich, fiindcă nu voia să treacă prin oraș. De ce să-și ispitească norocul?

Se întoarse și se uită pentru ultima oară la casa lui, și pe urmă către bătrânul arțar, unde câțiva dintre copii, plictisiți de ceea ce se întâmpla, se fugăreau în jurul copacului.

Dar nu toți copiii.

Unul dintre ei era singur, la marginea drumului. Părea agitat, își flutură cămașa și, chiar de la distanța aceasta, îl putu distinge pe micul Tom Cooper, stând acolo, cu cartea primită în dar ascunsă sub betelia jeanșilor. Tom lăsă cămașa în jos și pe urmă îi făcu semn cu mâna, iar Rick, surprins, zâmbi și îi răspunse.

Întoarse apoi spatele casei sale și orașului său și porni la drum.